

[Lindberg.]

ket er en meget stærk trang til hos unge mennesker at komme både i murer- og i tømrerlære, i det hele taget i lære indenfor byggefagene, men det er overordentlig vanskeligt at komme i lære, fordi mestrene i virkeligheden begrænser tilgangen af lærlinge. Forholdet er ydermere det, at udviklingen har ført med sig, at efterhånden er der en række entreprenører, som overtager bygningsarbejdet, og entreprenørerne tager konsekvent ikke lærlinge ind. Derfor bliver uddannelsen af lærlinge overladt til mestrene, og det er klart, at det betyder noget i det lange løb, at man skærer et stort område fra, hvor der ikke bliver taget lærlinge ind.

Derfor tror jeg nok, at det, man skulle til her, var ikke så meget i overenskomsterne at sløjfe begrænsningen af lærlingetilgangen, men at animere arbejdsgiverne til at være interesserede i at tage lærlinge ind, fordi det til syvende og sidst betyder noget i fremtiden både for arbejdsgivere og arbejdere, at man forsyner faget med tilstrækkeligt kvalificeret arbejdskraft.

Må jeg have lov til at pege på en ting, som den højtærede minister også var inde på, nemlig at hovedorganisationerne har truffet en aftale i 1951 på opfordring af arbejdsmarkedskommissionen, en rammeaftale, som går ud på, at man opfordrer de arbejdsgivere og fagorganisationer, som har dette problem, til at forhandle med hinanden. Man peger udtrykkelig på — og her må man huske på, at det dog er hovedorganisationerne, der er vant til at have med disse faglige spørgsmål at gøre — at problemet simpelthen ikke kan løses ved en forhandling mellem hovedorganisationerne, ja, måske ikke engang ved forhandling imellem forbundene, men der må forhandles ude på de enkelte virksomheder, på de enkelte lokale områder.

Jeg synes ikke, det er nogen god optakt til den overenskomstsituation, vi faktisk står midt i, når det konservative parti og partiet venstre stiller forslag om tvungen voldgift. Nu kan man sige: ja, men det er på et begrænset område. Det skal jeg gerne indrømme, men er man først begyndt, ved man ikke, hvor man ender. Jeg tror, det er meget farligt, navnlig i den situation, vi nu befinder os i, at give udtryk for, at

der virkelig her i folketinget er partier, som mener, at man bør løse arbejdsmarkedets problemer med tvungen voldgift som en fast regel, man altid har at rette sig efter. Jeg tror, det i overordentlig grad vil skade forhandlingerne, hvis dette bliver altfor tydeligt markeret.

Der er yderligere sket det i denne sag, at arbejdsgiverforeningens formand ligesom De samvirkende Fagforbund har advaret imod at gennemføre et sådant lovforslag. Arbejdsgiverforeningens formand har peget på, at et sådant lovforslag er ganske overflødigt, at der faktisk ikke er problemer, som medfører behov for lovforslaget. Jeg synes, det må give de to partier noget at tænke på, når arbejdsgiverforeningens formand går imod forslaget. Han repræsenterer ganske vist ikke direkte byggefagene, selvom han som formand for arbejdsgiverforeningen har noget med dem at gøre, men han repræsenterer i stor udstrækning industrien, og jeg vil slutte mine bemærkninger her med også at advare imod at gennemføre dette forslag i den skikkelse, hvori det her er fremsat.

Poul Sørensen: Jeg vil gerne på mit partis vegne knytte nogle bemærkninger til det lovforslag, som vi har været med til at stille. Jeg hørte med meget stor interesse på de udtalelser, som både den højtærede minister og den ærede ordfører for socialdemokratiet fremsatte. Man gør gældende, at vi har beredt en overraskelse ved at stille dette lovforslag, idet vi fraviger vor principielle stilling og begiver os ind på et område, hvor arbejdsgivere og arbejdere tidligere skulle klare sig selv og tale sig tilrette, men ordføreren for forslagsstillerne har allerede klarlagt, hvorfor vi har taget dette initiativ, og jeg skal kun gøre nogle ganske enkelte bemærkninger herom.

Vi har stærkt understreget, og det fremgår også af lovforslagets bemærkninger, at lovforslaget er fremsat under hensyntagen til den forhandlingsperiode, der indtræffer til foråret, og det er selvfølgelig vort ønske, at alle fag skal ordne sig på samme måde, som enkelte fag allerede har gjort det. Vi erkender, at det er et vanskeligt område at nærme sig, og at mange forskellige ting griber ind i dette, så det er klart, at der antagelig vil være meget at